

ského otcovství žalovaného jinak, není to důvodem k zamítnutí žaloby pro tentokráte, nýbrž nejvýše k přerušení sporu podle § 190 c. ř. s. Poukaz prvního soudu k tomu, že prý přerušiti spor není možno, poněvadž jest zjištění otcovství podmínkou žalobního nároku, není správný, neboť, jak již řečeno, nejde tu o utvoření nějakého právního poměru, nýbrž jen o jeho zjištění. Nesejde ani na tom, že na přerušení sporu neučinila žalující strana návrh, neboť spor podle § 190 c. ř. s. může soud přerušiti bez návrhu z úřadu. Odvolání, uplatňující důvod nesprávného právního posouzení, jest proto v právu, dovozuje-li, že žaloba neměla býti, třeba pro tentokráte zamítnuta. Odvolací soud nemohl však rozhodnouti ve smyslu odvolacího návrhu a změnit rozsudek prvního soudu tak, že vyhovuje žalobní prosbě, neboť nemá proto potřebného skutkového zjištění.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu, odkázav k důvodům odvolacího soudu.

Čís. 9967.

Zda jest povolení nezbytné cesty vázati na zachování stejného obůru, jest rozhodnouti vždy podle okolností případu.

(Rozh. ze dne 6. června 1930, R I 377/30.)

S o u d p r v é s t o l i c e vyhověl návrhu manželů J-ových a V-ových, by byla zřízena cesta z nouze podle zákona ze dne 7. července 1896, čís. 140 ř. zák. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelé domáhají se jen toho, by bylo vysloveno, že panující statek musí zachovávatí obůr obvyklý v krajině, při němž panující pozemek se má řídit podle služebného pozemku. Avšak z předpisů § 1 a 4 zákona o nezbytných cestách ze dne 7. července 1896, čís. 140 ř. zák. nelze dovoditi, že zásadně smí býti zřizována nezbytná cesta jen tak, by se na služebném a na panujícím statku zachovával stejný obůr, při němž by se řídil panující pozemek podle služebného. Zda jest povolení nezbytné cesty vázati na zachování stejného obůru, rozhodnouti jest vždy podle okolností případu. V případě, o nějž jde, jest uvážiti, že při nynějších pokročilých poměrech nebylo by mnohdy účelu zákona, poskytnouti pozemku dostatečné spojení se sítí veřejných cest (§ 1 uv. zák.) ani dosaženo, kdyby měl býti zachováván stejný obůr, zejména ani jsou navrhovatelé i jejich odpůrci majiteli jen malých nepatrných chalupnických usedlostí. Také znalec neuznal nutným, by byl zachováván stejný obůr. Dále jest uvážiti, že služebným statkem jest role šesté třídy ve výměře 38 a 82 m² a že fysická jeho část, postižená výkonem služebnosti, činí jen 199.50 m² a leží při mezi a škoda na ní

ročně výkonem služebnosti bez zachovávání stejného obůru vznikající jest vůbec nepatrná, ano odškodné jednou pro vždy bylo stanoveno jen 199 Kč 50 h. Posléze jest přihlédnouti k tomu, že podle znaleckého posudku by byla při zachovávání obůru škoda na služebném pozemku jen o 20% menší. Uváží-li se všechny tyto okolnosti, rozhodl rekursní soud zcela správně, propůjčiv nezbytnou cestu bez vázanosti na stejný obůr.

Čís. 9968.

K opodstatnění nároku podle § 1431 obč. zák. postačí i omyl právní, ba dokonce i pouhá pochybnost o trvání závazku, nelze-li podle okolností v plnění spatřovati vzdání se budoucího popření závaznosti. Všeobecných ustanovení občanského zákona o omylu nelze tu použítí. Omyl a nevědomost mají tu stejný význam. Lhostejno, z jakého právního důvodu bylo plněno. Nárok podle § 1431 obč. zák. lze uplatňovati jen proti příjemci plnění. Nárok ten nepředpokládá obohacení příjemce plnění.

(Rozh. ze dne 6. června 1930, Rv I 866/29.)

Žalující firma odebírala od žalované těžařské firmy uhlí. Ministerstvo veřejných prací vydalo dne 29. září 1922 v Úředním listě tuto vyhlášku: »Vzhledem k usnesení ministerské rady ze dne 6. září 1922 a podle § 32 zákona ze dne 9. dubna 1920, čís. 260 sb. z. a n. ve znění čl. I. zák. ze dne 12. srpna 1921, čís. 296 sb. z. a n. stanoví ministr veřejných prací v dohodě s ministry financí a obchodu podle § 5 prv jmenovaného zákona příplatek (nepodléhající uhelné dávce) k cenám uhlí určený pro výstavbu státních nájemních obytných budov pro horníky. Tento příplatek bude vybírán do konce roku 1923. Uhlí vyvážené do ciziny tomuto příplatku nepodléhá. Příplatky tyto vybírají majitelé dolů uvedených revírů, počínajíc dnem 1. října 1922 a odvádějí je měsíčně pozadu vždy do 25. na konto ministerstva veřejných prací zvláštními složnými listky, na nichž jest příplatek jako takový označen. Týmž dnem zrušuje se v těchto revírech, pokud tam byl, příplatek na zlevnění potravin pro horníky. Příplatků vybraných v revíru bude zpravidla použito pro tento revír. O stavebním programu pro každý jednotlivý revír rozhodne ministr veřejných prací, vyslechnuv poradní sbor pro záležitosti hornické. Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem vyhlášení.« Platnost této vyhlášky byla postupně prodlužována až do konce roku 1926. Žalující firma zaplatila žalované firmě přirážku za uhlí odebrané v letech 1922—1924. Žádost žalující firmy, by jí ministerstvo veřejných prací vrátilo zaplacené příspěvky na stavební fond, byla ministerstvem zamítnuta. Proti tomuto rozhodnutí podala žalující firma stížnost na nejvyšší správní soud, jenž rozhodnutí ministerstva pro nezákonnost zrušil. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se žalující firma na žalované firmě vrácení zaplacených příspěvků, tvrdíc, že je žalovaná vybrala neprávem, ježto je žalobkyně platila jen, majíc omylem za to, že žalovaná jest po-